

Arrest

nr. 75 937 van 28 februari 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 17 november 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 oktober 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 14 december 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 januari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat M. VERRELST en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam volgens haar verklaringen op 14 maart 2011 het Rijk binnen en diende op 15 maart 2011 een asielaanvraag in. Op 25 oktober 2011 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Eritrese nationaliteit te hebben en geboren te zijn op 11 oktober 1987 (Maskaram 30, 1980, Ethiopische kalender) te Asmara, Eritrea. Toen u amper één jaar oud was, verhuisden uw ouders van Asmara naar Addis Abeba; uw vader diende te verhuizen omwille van professionele redenen, hij was vrachtwagenchauffeur. Uw vader is van Eritrese afkomst, terwijl uw moeder de Ethiopische nationaliteit heeft. U heeft ook nog één broer die tien jaar ouder is dan u en die eveneens mee verhuisde naar Addis. Aangezien uw vader van Eritrese afkomst is, liet hij zich bij de onafhankelijkheid registreren als zijnde Eriteër; ook u en uw broer werden geregistreerd als Eriteër hoewel jullie in Ethiopië woonden. Uw moeder behield de Ethiopische nationaliteit. Tijdens het grensconflict tussen Eritrea en Ethiopië eind jaren negentig werden uw vader en uw broer gedwongen gedeporteerd naar Eritrea. Sindsdien heeft u geen contact meer met hen en weet u niet waar ze zijn. U kon ontsnappen aan deze gedwongen deportatie omdat u bij uw tante leefde vanaf het moment dat de deportaties begonnen. Uw moeder bleef ook in Ethiopië maar overleed een jaar na de gedwongen deportatie van uw vader. U woonde bij uw tante en haar twee kinderen in, en uw tante hield u zoveel mogelijk binnenshuis gezien u de Eritrese nationaliteit had. U stopte ook met school nadat uw vader en uw broer werden gedeporteerd. Rond uw twintigste zei u echter tegen uw tante dat u wilde gaan werken, en dat u meer vrijheid wilde. Uw tante ging akkoord en samen gingen jullie op zoek naar een geschikte job. Die vonden jullie in Awassa waar u terecht kon als dienstmeisje en babysitter bij een familie, waar u eveneens kon inwonen. U werkte hier gedurende twee jaar van 27 oktober 2008 tot 22 augustus 2010 (Maskaram 17, 2001, tot Nahase 16, 2002, Ethiopische kalender). In deze periode leerde u ook uw vriend E. kennen met wie u een relatie begon. De man van de familie waarvoor u werkte was het hoofd van de inlichtingendienst van Awassa. Tijdens het poetsen van zijn werkkamer ontdekte u een vertrouwelijk document waarin stond dat een gerespecteerd man in de gemeenschap van Assawa gearresteerd zou worden. Deze man stond aan het hoofd van een lokale sociale organisatie, EDIR genaamd. U bracht dit ter sprake bij uw vriend E. en hij zei dat dergelijke documenten publiek zouden moeten worden gemaakt. Hij overtuigde u ook om zelf op zoek te gaan naar meer vertrouwelijke documenten in het bureau van uw werkgever, omdat dit ten goede zou komen voor de Ethiopische bevolking, en dit een manier zou kunnen zijn om het Ethiopische regime onder druk te zetten. U raakte hier eveneens van overtuigd en gedurende vier maanden gaf u regelmatig soortgelijke documenten aan uw vriend, die deze dan vervolgens zou publiek maken. Na vier maanden werd uw vriend echter gearresteerd. In de woning van de familie waar u werkte en woonde, hoorde u op een middag dat uw werkgever een telefoon kreeg van de politie. Na dit telefoontje hoorde u uw werkgever tegen zijn echtgenote vertellen dat iemand zou zijn aangehouden met in zijn bezit enkele vertrouwelijke documenten gehandtekend door hemzelf. U besepte onmiddellijk dat het uw vriend was die gearresteerd was en besloot het huis uit te vluchten uit angst dat ze zouden ontdekken dat u die documenten had bezorgd aan uw vriend. U ging naar het huis van D., een goede kennis van uw vriend E.. D. was verrast dat u niet was aangehouden en besloot samen met u te vluchten naar Soedan. Op 27 augustus 2010 (Nahase 21, 2002, Ethiopische kalender) kwam u aan in Soedan, waar jullie besloten elk jullie weg te gaan. U vertrok op 30 augustus 2010 (Nahase 24, 2002, Ethiopische kalender) naar Libië waar u zes maanden in de buurt van Tripoli verbleef. U werkte er als dienstmeid bij een Britse familie. Na zes maanden diende de Britse familie Libië te verlaten omwille van de onlusten die er uitbraken. Zij raadden u ook aan om Libië te verlaten. Daarop zocht u contact met een smokkelaar die u naar Tunesië bracht waar jullie het vliegtuig naar België namen. Op 14 maart 2011 (Magabit 5, 2003, Ethiopische kalender) kwam u aan in België en op 15 maart 2011 (Magabit 6, 2003, Ethiopische kalender) vroeg u asiel aan bij de Belgische instanties.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk maakt dat in uwen hoofde een “gegronde vrees voor vervolging” zoals bepaald in de Conventie van Genève of een “reëel risico op het lijden van ernstige schade” zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in aanmerking kan worden genomen.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u er tijdens het gehoor niet in slaagt uw beweerde Eritrese nationaliteit aannemelijk te maken. U beweert immers in Asmara geboren te zijn, maar reeds op eenjarige leeftijd naar Addis Abeba te zijn verhuisd (zie gehoorverslag CGVS, p.2). Gevraagd waarom u de Eritrese nationaliteit heeft, gezien u zo goed als heel uw leven in Ethiopië heeft gewoond, antwoordt u dat uw vader voor de Eritrese nationaliteit gekozen heeft, en dat hij u, samen met uw broer, als Eriteër heeft laten registreren in de Kebele waar jullie woonden in Addis Abeba (zie gehoorverslag CGVS, p.2-3). Verder verklaart u dat uw moeder de Ethiopische nationaliteit heeft (zie gehoorverslag CGVS, p.3), en dat uw vader en broer op een gegeven moment tijdens een conflict tussen Eritrea en Ethiopië werden gedeporteerd naar Eritrea (zie gehoorverslag CGVS, p.3). Hierbij kan ten eerste

opgemerkt worden dat u beweert nooit enige identiteitsdocumenten in uw bezit te hebben gehad die uw nationaliteit aantoonde, hoewel u blijkbaar toch als Eritrese geregistreerd stond bij de Ethiopische overheid, aldus uw verklaringen. U kunt bijgevolg tijdens het gehoor voor het CGVS geen documenten voorleggen die uw Eritrese nationaliteit kunnen bevestigen. Verder slaagt u er via uw verklaringen tijdens het gehoor evenmin in uw beweerde Eritrese nationaliteit aannemelijk te maken. Zo kunt u geen uitleg geven waarom uw vader op een bepaald moment voor de Eritrese nationaliteit zou hebben gekozen. Toen jullie in 1988 naar Addis Abeba zouden verhuisd zijn, was er immers nog geen sprake van een onafhankelijk Eritrea (zie landeninformatie, administratief dossier). Wanneer u gevraagd wordt waarom uw vader op een gegeven moment besloot voor de Eritrese nationaliteit te kiezen, antwoordt u dat na de afscheiding van Eritrea van Ethiopië, de Eritreërs in Ethiopië gebonden waren aan hun Eritrese nationaliteit (zie gehoorverslag CGVS, p.4), wat hoegenaamd niet het geval was, zoals blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt, die zegt dat Eritreërs die in Ethiopië leefden na de onafhankelijkheid van Eritrea, tot 1998 nog steeds Ethiopische identiteitsdocumenten kregen, tenzij ze specifiek een Eritrees identiteitsbewijs hadden aangevraagd, om bijvoorbeeld aan het onafhankelijkheidsreferendum te kunnen deelnemen (zie landeninformatie, administratief dossier). Eerder tijdens het gehoor had u nochtans zelf verklaard dat uw vader aan dit referendum zou hebben deelgenomen (zie gehoorverslag CGVS, p.4), nadat de interviewer dit uitdrukkelijk vroeg, maar u legt zelf niet de link met de Eritrese nationaliteitsverwerving, wat merkwaardig is.

Verder beweert u dat uw broer en vader gedeporteerd werden naar Eritrea, omwille van hun Eritrese nationaliteit, maar dat u gewoon in Ethiopië bleef (zie gehoorverslag CGVS, p.3). U verklaart hieromtrent dat u minderjarig was, en dat uw vader u bij uw moeder wou laten, omdat hij niet zou geweten hebben wat hem te wachten stond in Eritrea (zie gehoorverslag CGVS, p.3). Gevraagd of uw vader dan de keuze had om u al dan niet achter te laten in Addis Abeba, antwoordt u nochtans dat ze hem hadden gevraagd al zijn kinderen mee te nemen, maar dat hij toch besloot dit niet te doen (zie gehoorverslag CGVS, p.3). In het licht van uw eerdere verklaringen dat uw vader u geregistreerd zou hebben als Eritrese bij de Ethiopische administratie, is het wel heel erg vreemd dat u zomaar in Ethiopië zou kunnen achterblijven, terwijl uw vader en broer wel gedeporteerd werden, zoals u beweert. Uit uw verklaringen zou immers afgeleid kunnen worden dat de Ethiopische autoriteiten op de hoogte waren van uw beweerde Eritrese nationaliteit, aangezien u geregistreerd stond als Eritrese dochter van uw vader. Bevreemdend is echter vooral het feit dat u hoegenaamd geen idee heeft waar uw vader zou verblijven in Eritrea en dat u sindsdien geen contact meer zou hebben gehad met uw broer en vader (zie gehoorverslag CGVS, p.5). Het is niet aannemelijk dat uw vader u zou achterlaten in Addis Abeba en u vervolgens niet zou vertellen waar hij naartoe zou gaan in Eritrea of waar hij zou verblijven. U verklaart evenmin te weten of uw vader nog familie heeft in Eritrea en waar die dan zouden wonen (zie gehoorverslag CGVS, p.5). U beweert later tijdens het gehoor dat uw vader wel zei dat hij familie had in Eritrea maar zonder te vertellen wie ze waren en waar ze leefden (zie gehoorverslag CGVS, p.12). Het komt echter niet geloofwaardig over dat uw vader bewust voor de Eritrese nationaliteit zou kiezen, maar vervolgens na zou laten u te vertellen waar zijn familie zou leven in Eritrea (zie gehoorverslag CGVS, p.12). Verder verklaart u geen andere Eritreërs te kennen die vanuit Addis Abeba naar Eritrea zouden zijn gedeporteerd zoals uw vader en broer, hoewel u nochtans eveneens vermeldt dat de meeste Eritreërs tijdens het conflict tussen Ethiopië en Eritrea gedeporteerd werden, en dat hiervoor Eritreërs en Ethiopiëërs samenleefden in Addis Abeba (zie gehoorverslag CGVS, p.3).

Voorts verklaart u – wanneer u gevraagd wordt tot welke etnie u behoort – dat u Amhaars spreekt en dat u dus Amhaars bent, wat toch een Ethiopische etnie is, en geen Eritrese (zie gehoorverslag CGVS, p.6; zie landeninformatie, administratief dossier). Wanneer u vervolgens gevraagd wordt van welke etnische afkomst uw vader is, antwoordt u Tigray, en verklaart u dat hij Tigrinya en Amhaars spreekt (zie gehoorverslag CGVS, p.6). 'Tigray' is nochtans ook een Ethiopische bevolkingsgroep (zie landeninformatie, administratief dossier). Het is bijgevolg erg vreemd dat u verklaart dat uw vader van Eritrese afkomst zou zijn, maar dat u hem tegelijkertijd een Ethiopische etnische afkomst toedicht. Uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat Tigray zoals eerder gezegd een Ethiopische bevolkingsgroep is, en Tigrinya een Eritrese bevolkingsgroep. Beide groepen spreken echter wel dezelfde taal, nl. Tigrinya, wat wel eens tot verwarring kan leiden bij Ethiopiërs (zie landeninformatie, administratief dossier).

Tenslotte verklaart u dat, na de deportatie van uw broer en vader, en na het overlijden van uw moeder een jaar later, u bij uw tante leefde en dat deze u steeds binnenshuis trachtte te houden (zie gehoorverslag CGVS, p.5). Gevraagd of Eritrese burgers dan geen normaal leven konden leiden in Ethiopië na de deportaties, antwoordt u dat u niet wist of anderen al dan niet achter waren gebleven, dat u hier geen informatie over had, dat u niet naar school kon gaan, en dat uw tante uw enige bron van

informatie was (zie gehoorverslag CGVS, p.5). U verklaart verder dat u opgroeide en dat u veel geïntimideerd werd (zie gehoorverslag CGVS, p.5). Het is vreemd dat u ten eerste niet zou weten of er na de deportaties nog veel Eritreërs leefden in Addis Abeba, en dat u verder niet beter op de hoogte bent van de situatie van de overblijvende Eritreërs in Ethiopië na de deportaties, aangezien u beweert in dezelfde situatie geweest te zijn. Uw verklaring – dat uw tante u voortdurend binnenhield – komt hierbij niet overtuigend over aangezien redelijkerwijze toch verwacht mag worden dat u of uw tante zich zou informeren over de situatie van de andere Eritreërs in Addis Abeba gezien u zich in een soortgelijke situatie bevond. Bovendien blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt dat, zeker na 2004, Eritreërs die in Ethiopië leefden dezelfde rechten als Ethiopiërs hadden en nog steeds hebben, en dat zij sindsdien geen problemen meer kenden met de Ethiopische autoriteiten (zie landeninformatie, administratief dossier). Uw wel zeer beperkte kennis over de situatie van de Eritreërs in Ethiopië na de deportaties tijdens het grensconflict tussen Ethiopië en Eritrea ondermijnt verder uw bewering dat u over de Eritrese nationaliteit zou beschikken of van Eritrese afkomst zou zijn. Bovendien kan nog opgemerkt worden – in het kader van uw verklaringen dat u geïntimideerd werd en dat uw tante u voortdurend binnenhield omwille van uw beweerde Eritrese afkomst – dat het wel heel erg vreemd zou zijn dat u meteen nadat u besloot werk te zoeken, als Eritrese aan de slag kon gaan bij het hoofd van de inlichtingendienst van Awassa, volgens uw verklaringen (zie gehoorverslag CGVS, p.8). **Bovenstaande vaststellingen leiden er dan ook toe te stellen dat u er hoegenaamd niet in slaagt uw beweerde Eritrese nationaliteit of afkomst aannemelijk te maken, niet via enige documenten, noch via uw verklaringen tijdens het gehoor.**

Bovendien kan verder opgemerkt worden dat u volgens de Ethiopische wetgeving recht heeft op de Ethiopische nationaliteit, gezien uw verklaring dat uw moeder over de Ethiopische nationaliteit zou beschikken. Niettegenstaande uw (trouwens ongeloofwaardige) verklaringen dat u de Eritrese nationaliteit zou bezitten, dient immers te worden geconstateerd dat volgens de Ethiopische wetgeving u de Ethiopische nationaliteit heeft omwille van de Ethiopische nationaliteit van uw moeder. Een kind waarvan één van beide ouders de Ethiopische nationaliteit heeft, is immers Ethiopiër ongeacht de plaats waar het kind geboren werd (zie landeninformatie, administratief dossier). Een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dd. 28 juni 2010 met nummer 45 519, waarvan een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier, stelt eveneens dat op 23 december 2003 de Ethiopische autoriteiten een nieuwe regelgeving uitvaardigden in verband met de Ethiopische nationaliteit met name de 'Proclamation on Ethiopian Nationality, n° 378 of 2003'. In januari 2004 vaardigde de Security, Immigration en Refugee Affairs and Authority (SIRAA) een nieuwe richtlijn uit die de nationaliteit en rechten van in Ethiopië verblijvende personen van Eritrese origine moet regelen. Deze regelgeving bepaalt dat indien een van beide ouders de Ethiopische nationaliteit heeft, deze persoon aanspraak kan maken op het Ethiopische staatsburgerschap en dat ook een persoon, van Eritrese origine, die niet over Eritrese identiteitsdocumenten beschikt, die geen overheidsfunctie uitoefent die enkel openstaat voor onderdanen van Eritrea, en die zich sinds het referendum ononderbroken gevestigd heeft in Ethiopië maar niet gestemd heeft voor de onafhankelijkheid van Eritrea, geacht wordt de Ethiopische nationaliteit te hebben gekozen. Aangezien u eveneens aan voormelde voorwaarden, waarvan sprake in de betreffende wetgeving en vermeld in het geciteerde arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, lijkt te voldoen – u geeft immers aan geen Eritrese identiteitsdocumenten in uw bezit te hebben gehad, u oefende geen overheidsfunctie uit en u woonde onafgebroken in Ethiopië sinds het referendum en heeft hieraan niet deelgenomen, volgens uw verklaringen tijdens het gehoor (zie gehoorverslag CGVS, p.4) –, wordt u volgens de Ethiopische wetgeving geacht de Ethiopische nationaliteit te hebben gekozen. Zoals hierboven reeds werd aangehaald, slaagt u er tijdens het gehoor evenmin in om aan te tonen, noch via documenten, noch via uw verklaringen, dat u in tegendeel over de Eritrese nationaliteit zou beschikken. Voorgaande vaststellingen leiden er dan ook toe te mogen stellen dat u volgens bestaande en meest recente Ethiopische wetgeving geacht wordt de Ethiopische nationaliteit te bezitten, des te meer omdat u er niet in slaagt aan te tonen dat u over de Eritrese nationaliteit zou beschikken.

Bovendien situeert u uw beweerde problemen, die de aanleiding vormden van uw vlucht uit Ethiopië, in Ethiopië zelf. Wat betreft deze beweerde problemen in Ethiopië kunnen echter volgende bedenkingen gemaakt worden. Zo geeft u tijdens het gehoor aan dat u als huishoudster bij de baas van de inlichtingendienst van Awassa werkte, dat u in deze periode uw vriend leerde kennen, en dat u vertrouwelijke documenten uit het huis van uw baas zou hebben gelooft om ze vervolgens aan uw vriend te bezorgen (zie gehoorverslag CGVS, p.8-9). Hierbij kan ten eerste opgemerkt worden dat het wel heel erg vreemd is dat een baas van de lokale inlichtingendienst zomaar vertrouwelijke documenten in zijn huis zou laten liggen, zodat u als huishoudster binnen de familie, deze documenten

zomaar kon raadplegen en kopiëren. Verder beweert u dat uw vriend deze documenten aan u vroeg, zodat hij deze publiekelijk kon maken (zie gehoorverslag CGVS, p.10). Gevraagd naar de activiteiten van uw vriend, en of hij al dan niet politiek actief was, komt u niet verder dan te stellen dat u niet weet of hij al dan niet lid was van een politieke partij en dat hij zei dat hij deze documenten zou publiceren (zie gehoorverslag CGVS, p.9). Later tijdens het gehoor wordt u nogmaals gevraagd wat dan de activiteiten van uw vriend waren en wat zijn motivatie was, en ook dit maal komt u niet verder dan te verklaren dat uw vriend zei dat er geen vrijheid van meningsuiting is, en dat er geen vrijheid is een politieke partij te vervoegen die tegen het regime is (zie gehoorverslag CGVS, p.11). Tijdens het gehoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken beweerde u nochtans uitdrukkelijk dat uw vriend lid was van een oppositiepartij (zie vragenlijst CGVS, dd. 14 april 2011, p.3, administratief dossier). Deze enigszins tegenstrijdige verklaring ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas reeds grondig. U weet evenmin of de door u onvreemde documenten uiteindelijk effectief gepubliceerd werden door uw vriend (zie gehoorverslag CGVS, p.10). Redelijkerwijze mag men toch hoe dan ook verwachten dat u beter op de hoogte zou zijn van de motivatie en het doel van uw vriend, en bij welke organisaties hij eventueel betrokken was, gezien dit toch een essentieel element vormt in uw asielaanvraag en in uw vrees ten opzichte van de Ethiopische autoriteiten. Uw verklaring dat u niet weet of uw vriend politiek actief was – terwijl u voor Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat hij wel lid was van een oppositiepartij - en dat u enkel weet dat uw vriend deze documenten wou publiceren omdat hij tegen het regime was, komen in deze hoegenaamd niet overtuigend over. Verder verklaart u dat uw vriend op een gegeven moment gearresteerd werd door de Ethiopische autoriteiten omdat hij betrapt werd met een kopie van een dergelijk vertrouwelijk document (zie gehoorverslag CGVS, p.8). U beweert dat u vervolgens een telefoongesprek van uw baas met de politiediensten zou hebben gehoord waaruit u kon afleiden dat uw vriend gearresteerd was (zie gehoorverslag CGVS, p.9). Hierop zou u naar een zekere Dereje, een goede kennis van uw vriend, zijn gevlucht waarop jullie samen naar Soedan zouden zijn gegaan (zie gehoorverslag CGVS, p.9). Gevraagd wat de rol van Dereje was in heel dit gebeuren, komt u niet verder dan te stellen dat hij een truck heeft met een chauffeur, dat hij soms reist, maar dat u niet weet wat zijn specifieke rol is of was (zie gehoorverslag CGVS, p.10). Gevraagd of Dereje op de hoogte was van de onvreemde documenten, antwoordt u dat u denkt van wel, aangezien uw vriend u verteld had naar Dereje te gaan in geval van problemen (zie gehoorverslag CGVS, p.10). U slaagt er evenmin een duidelijke uitleg te geven voor het feit waarom Dereje met u mee vluchtte naar Soedan en wat hij dan precies vreesde. Wanneer u dit gevraagd wordt door de interviewer, komt u weer niet verder dan te stellen dat hij bang was omdat hij close was met uw vriend (zie gehoorverslag CGVS, p.10).

U slaagt er echter vooral zelf niet in uw vrees ten opzichte van de Ethiopische autoriteiten te verduidelijken. U verklaart weliswaar dat u vreesde dat de autoriteiten zouden ontdekken dat u de documenten aan uw vriend had bezorgd, en dat u vervolgens problemen zou kunnen krijgen, maar uw vrees rust toch vooral op veronderstellingen. U gaat er immers van uit dat uw baas u onmiddellijk zou verdenken omdat de documenten die gestolen werden, enkel in zijn woning of op zijn werkplaats konden onvreemd zijn, zoals u verklaart tijdens het gehoor (zie gehoorverslag CGVS, p.11). U haalt verder aan dat uw vriend zou gedwongen worden te vertellen hoe hij aan die documenten was gekomen, maar ook dit is een loutere veronderstelling. Bovendien verklaart u tijdens het gehoor dat uw baas en zijn echtgenote niet op de hoogte waren van het bestaan van uw relatie met uw vriend en dat zij hem niet kenden (zie gehoorverslag CGVS, p.10), waardoor het onduidelijk is waarom ze de gestolen documenten onmiddellijk aan u zouden linken. Gevraagd waarom u dan toch wegliep na het horen van het telefoongesprek van uw baas met de politie, antwoordt u dat het makkelijk zou zijn te weten te komen wie uw vriend deze documenten zou hebben bezorgd en dat de echtgenote van uw baas zei dat de documenten enkel onvreemd konden zijn in hun woning of op het werk; u voegt er tenslotte nog aan toe dat de echtgenote van uw baas hierna aan u zou gezegd hebben dat als u schuldig zou bevonden worden dat u gedood zou worden (zie gehoorverslag CGVS, p.11). Deze doodsb bedreiging aan u gericht had u eerder tijdens het gehoor hoegenaamd niet vermeld – u zei enkel dat u het huis van uw baas⁴ ontvluchtte nadat u het betreffende telefoongesprek met de politie had gehoord (zie gehoorverslag CGVS, p.9) -, noch tijdens het gehoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken (zie vragenlijst CGVS, dd. 14 april 2011, p.3, administratief dossier), zodat u uw antwoorden lijkt aan te passen aan de aan u gestelde vragen wat eveneens niet overtuigend overkomt. Uw verklaringen met betrekking tot uw vrees ten aanzien van de Ethiopische autoriteiten zijn bijgevolg allesbehalve overtuigend. **U slaagt er derhalve niet in uw beweerde vrees ten opzichte van de Ethiopische autoriteiten concreet en aannemelijk te maken.**

Bovenstaande vaststellingen leiden er dan ook toe te kunnen stellen dat u er niet in slaagt uw beweerde Eritrese nationaliteit aannemelijk te maken, dat u volgens de bestaande en meest

recente Ethiopische wetgeving zelfs geacht wordt de Ethiopische nationaliteit te hebben en dat u tenslotte uw beweerde vrees en problemen in Ethiopië niet aannemelijk kan maken, enerzijds omdat ze gebaseerd zijn op loutere veronderstellingen en anderzijds omwille van enkele erg ongeloofwaardige verklaringen tijdens het gehoor.

U legt tenslotte geen documenten voor ter bevestiging van uw identiteit of nationaliteit, noch ter staving van uw asielrelaas.

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen maakt u geenszins aannemelijk dat in uwen hoofde een “gegronde vrees voor vervolging” zoals bepaald in de Conventie van Genève in aanmerking kan worden genomen, of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een “reëel risico op het lijden van ernstige schade” zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming zou lopen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoekster beroept zich op een schending van de “*artikelen 48/2 t.e.m. 48/5, 52 §2, 57/6, 2de lid, 57/7bis, 57/7ter en 62 van de Vreemdelingenwet, artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen*”.

2.3. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoekster kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat zij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan inroepen. Aangezien verzoekster de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwist, voert verzoekster de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoekster werd gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kreeg haar asielmotieven uiteen te zetten, haar argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich kon laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van haar keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoekster kreeg bovendien de kans om in haar vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan kan derhalve niet worden weerhouden.

2.5. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Dit is *in casu* niet het geval.

3. Nopens de status van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus

3.1. Verzoekster verwijst naar artikel 57/7ter van de vreemdelingenwet en naar de proceduregids (*Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*) en een advies (*Note on Burden and Standard of Proof in Refugee Claims*) van UNHCR. Verzoekster meent dat louter op basis van haar verklaringen en de voorgelegde documenten blijkt dat zij in grote lijnen geloofwaardig is, dat haar verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en voor haar aanvraag relevant is en dat zij oprechte inspanningen heeft geleverd om haar aanvraag te staven.

3.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag berust in beginsel bij de asielzoeker zelf, zodat verzoekster – zoals iedere burger die om een erkenning vraagt – moet aantonen dat haar aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen (RvV 27 maart 2009, nr. 25.244). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). Bovendien verplicht geen enkele bepaling of beginsel de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties om de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in diens bewijsvoering zelf op te vullen (RvS 16 november 2006, nr. 164.792 van; RvV 30 januari 2009, nr. 22.422; RvV 29 augustus 2008, nr. 15.335). Hieruit blijkt dat de geloofwaardigheid van verzoeksters asielrelaas een allesomvattende voorwaarde is voor het verkrijgen van internationale bescherming. Dat verzoekster een oprechte inspanning geleverd heeft om haar aanvraag te steunen, is in deze inherent aan de op verzoekster rustende medewerkingsplicht. Uit vaste rechtspraak van de Raad van State blijkt overigens dat de proceduregids van het Hoog Commissariaat voor de vluchtelingen bij de Verenigde Naties geen juridisch bindend karakter heeft, maar enkel als aanbeveling dient en bijgevolg geen afdwingbare rechtsregels bevat (RvS 9 juni 2005, nr. 145.732).

3.3. Aangaande verzoeksters beweerde Eritrese nationaliteit, stelt verzoekster niet te kunnen verklaren waarom haar vader en broer gedeporteerd werden en zij zelf niet. Het is voor haar niet mogelijk om de Ethiopische nationaliteit te verkrijgen, te meer omdat haar moeder ondertussen overleden is. Verzoekster wenst hiervoor ook geen contact op te nemen met de Ethiopische autoriteiten. Overigens meent verzoekster dat haar nationaliteit en afkomst niet de kern van het asielrelaas uitmaken. Zij is in Ethiopië in de problemen gekomen door haar daden, en niet omwille van haar afkomst. Met of zonder de Ethiopische nationaliteit kan zij niet terugkeren.

3.4. Verzoekster gaat er verkeerdelijk van uit dat haar nationaliteit geen essentieel element is in de beoordeling van de asielaanvraag. Immers verzoekster dient aan te tonen dat ze nood heeft aan internationale bescherming omwille van een gebrek aan nationale bescherming. Aldus zou kunnen volstaan vast te stellen dat verzoekster -in zoverre ze de Eritrese nationaliteit bezit- geen enkel argument aanhaalt waaruit enigszins zou kunnen blijken dat ze een vrees voor vervolging koestert ten opzichte van Eritrea. Indien verzoekster aldus volhoudt dat ze enkel in Ethiopië problemen heeft dient ze

zich op de eerste plaats te richten tot haar eigen autoriteiten wat ze nagelaten heeft te doen zonder dit te verantwoorden.

4. Echter uit de verklaringen van verzoekster kan blijken dat zij geboren is uit Ethiopische ouders in Asmara in januari 1980 en dus voor de onafhankelijkheid van Eritrea. Ze had dus de Ethiopische nationaliteit. Aangezien verzoekster geen officiële identiteitsdocumenten neerlegt, kan niet blijken dat ze in Asmara geboren is. Hoe dan ook verzoeksters ouders die beiden behoren tot Ethiopische etniën (Tigray en Ahmaren) hebben zich kort na verzoeksters geboorte in Addis Abeba gevestigd. Verzoekster toont niet aan op welke basis haar vader als Tigray de Eritrese nationaliteit kan verkrijgen voor hem en zijn kinderen. Noch toont ze aan dat haar vader en broer gedeporteerd werden. Voorts en aangezien het gezin ingeschreven was in de bevolkingsregisters in Addis Abeba, kan verwacht worden dat verzoekster haar beweringen gemakkelijk kan aantonen, te meer nu haar moeder Ethiopische was en verzoekster bij de voorgehouden, maar niet aangetoonde, deportatie van haar vader minderjarig was. Verzoeksters verklaringen zijn geheel ongerijmd en komen verzonnen voor. Verzoekster brengt geen elementen aan die enigszins kunnen aantonen dat zij verzaakt heeft aan de Ethiopische nationaliteit en de Eritrese nationaliteit verkreeg. Ten slotte ziet de Raad niet in hoe het overlijden van haar Ethiopische moeder – na de beweerde deportatie van haar vader – (*“Zij had een Ethiopische identiteitskaart”*, gehoorverslag CGVS p. 9) een beperkende invloed kan uitoefenen op verzoeksters nationaliteit. Verzoekster was aldus niet enkel bij haar geboorte van Ethiopische nationaliteit, maar kon krachtens de nationaliteitswet van december 2003 de Ethiopische nationaliteit verwerven of werd haar de Ethiopische nationaliteit toegekend krachtens de richtlijn van januari 2004 nu ze beweert een persoon van Eritrese afkomst te zijn, die op het moment van de onafhankelijkheid van Eritrea in Ethiopië woonde en sindsdien permanent verbleven heeft (zie objectieve informatie toegevoegd aan het administratieve dossier). Derhalve kan verzoekster geacht worden de Ethiopische nationaliteit te genieten, zodat haar asielrelaas ten opzichte van dit land van herkomst moet worden afgewogen.

4.1. Aangezien de bewijslast in beginsel rust bij de kandidaat-vluchteling, geldt dit ook voor het bestaan en de ernst van de gevreesde vervolging, dat een essentieel onderdeel is van de hoedanigheid van vluchteling. De Raad moet oordelen over de geloofwaardigheid van de subjectieve vrees van de kandidaat-vluchteling en of deze een objectieve grondoorzaak heeft. Dit impliceert dat de verklaringen coherent, consistent en geloofwaardig moeten zijn en kaderen in de objectieve gegevens van een concrete situatie (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1979, nrs. 40, 41, 195, 196 en J. HATHAWAY, *The law of refugee status*, Butterworths, Toronto, 1991, blz. 72).

4.2. De Raad stelt dienaangaande vast dat verzoekster geen enkel concreet en objectief verifieerbaar argument aandraagt waaruit zou moeten blijken dat ze in de negatieve belangstelling staat van de Ethiopische overheid. Het telefoontje van de politie aan haar werkgever waarbij deze zouden gemeld hebben dat er vertrouwelijke documenten waren gevonden (gehoorverslag CGVS p. 8-9) en een vriend die vertelde dat mensen hadden gezien dat verzoeksters vriend gearresteerd was (gehoorverslag CGVS p. 11), zijn onvoldoende nu verzoekster niet aantoont gewerkt te hebben bij een persoon van de inlichtingendienst noch dat haar vriend gearresteerd werd. Verzoeksters verklaring dat ze als Eritrese tewerkgesteld werd bij een persoon van de inlichtingendienst komt gezien de doorgedreven controles in Ethiopië (zie objectieve informatie toegevoegd aan het administratieve dossier) geheel verzonnen voor. Dit ondergraaft niet enkel (nogmaals) haar voorgehouden Eritrese nationaliteit, maar ook haar tewerkstelling.

Bovendien stelt de bestreden beslissing terecht dat verzoeksters voorgehouden spionageactiviteiten niet kunnen overtuigen. Immers is het allerm minst geloofwaardig dat een hoog geplaatste functionaris dermate vertrouwelijke en delicate informatie – een arrestatiebevel van een publieke persoon, een lijst van leden van EPLDF -de regeringspartij- met een som geld die ze betaald worden, een lijst van leden van oppositiepartijen, waarbij gemarkeerd was welke individuele leden moesten gesurveilleerd worden en een *Guideline* inzake de toepassing van de verkiezing (gehoorverslag CGVS p. 9-10) – zomaar op zijn bureau of in zijn lades zou hebben laten liggen (gehoorverslag CGVS p. 10), te meer daar kan worden aangenomen dat deze functionaris vanuit zijn functie als hoofd van de inlichtingendienst voor de Awassa regio beroepshalve automatisch de nodige voorzorgsmaatregelen en vereiste voorzichtigheid in acht zal nemen, zeker in zijn persoonlijke woning en zeker om zelf niet onder verdenking te komen te staan.

Immers indien verzoeksters relaas waarachtig was dan had haar werkgever zich dienen te verantwoorden.

Ten slotte beaamt verzoekster niet elk detail van de activiteiten van haar vriend te kennen, maar stelt dat het duidelijk is dat hij deel uitmaakte van de 'oppositie', "*namelijk van de groep tegenstanders van de regering*". Zij geloofde in de goede intenties van haar vriend en besloot het risico te nemen om kopieën te maken van documenten die zij op haar werk vond. Verzoekster hanteert aldus opnieuw haar initiële versie "*Mijn verloofde is lid van de oppositiepartij (...). Hij is een Oromo en ik weet dat hij actief is in deze politieke oppositiepartij*" (zie verklaring DVZ vraag 3.5), terwijl in de bestreden beslissing terecht werd vastgesteld dat deze bewering strijdig is met haar verklaringen op het CGVS "*hij zei me nooit of hij lid was van een partij*" (gehoorverslag CGVS p. 9). Derhalve wordt deze tegenstrijdigheid nog verder uitgebreid. Ten slotte valt de huidige desinteresse voor haar vriend niet te rijmen met verzoeksters verregaande loyaliteit die ze voor hem aan de dag legde en bereid was voor hem te stelen. Verzoeksters toelichtingen over D. zijn overigens ook strijdig met haar beweringen op het CGVS waar ze stelde dat ze niet wist wat de specifieke rol van D. was en dat ze enkel vermoedde dat hij op de hoogte was van de activiteiten van haar vriend (p. 10), wat geenszins een actieve betrokkenheid impliceert. Ook valt het verzoekschrift inzake de gesprekken tussen verzoeksters werkgever of zijn echtgenote niet te rijmen met verzoeksters verklaringen op het CGVS dat ze niet wist of haar vriend bij een oppositiebeweging betrokken was. Opnieuw stelt de Raad vast dat verzoekster ditmaal de laatste versie van de feiten staande houdt (gehoorverslag CGVS p. 11, in tegenstelling tot p. 9), doch dat dit de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden niet wegneemt.

Verzoekster beperkt zich verder tot het herhalen van het asielrelaas, het tegenspreken van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing en het formuleren van persoonlijke vergoelijkingen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Verzoekster weerlegt dan ook geenszins de besluiten van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. Derhalve blijven de motieven van de bestreden beslissing overeind.

4.3. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen. Verzoekster beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit verzoeksters verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.

4.4. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig februari tweeduizend en twaalf door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK